

øjne“, Refleksglas paa Cykler overalt, f. Eks. i en stor By som København, hvor der jo findes Masser af Cyklister, som ikke kommer udenfor Byen; i en saadan vel oplyst By — og saadanne findes der ogsaa andre Steder i Landet — er det maaske ikke nødvendigt. Men det er ikke et Spørgsmaal af afgørende Betydning. Hvis der kan blive almindelig Enighed om at paabyde disse Refleksglas, som jeg indrømmer kan være nødvendige i mørke Aftener, saaledes som Forholdene har udviklet sig ude omkring paa Landevejene, naturligvis ogsaa i høj Grad af Hensyn til Cyklisternes egen Færdselssikkerhed, kan man jo indføre et saadant Paabud eller rettere give Justitsministeren Ret til at udstede det.

Bestemmelsen i § 16 om Cyklisternes Pligt til at benytte Cyklestier, er ligesom i Loven om Motorkøretøjer indskrænket til kun at gælde, hvor der er Cyklestier paa begge Sider af Vejene. Jeg vilde dog mene, at det var formaalstjenligt at udstrække Paabudet til at gælde alle Cyklestier; i alt Fald i de Tilfælde, hvor der paa den ene Side af Vejen er anlagt en god, bred Cyklesti, som udmærket kan befærdes af Cyklister, vilde jeg synes, det var formaalstjenligt, om man kunde dele Færdselen saaledes, at Cyklisterne blev paa Cyklestien og andre kørende paa Kørebanen. Det vilde betyde meget for Færdselssikkerheden. Jeg ved ganske vist, at naar man ikke ønsker det, hvor der kun er een Cyklesti, er det, fordi der kan være et vist Føremoment til Stede, naar Cyklisterne skal tvinges til at køre over Kørebanen til en Cyklesti paa den modsatte Side af Vejen, men jeg vil henstille, at man overvejer Spørgsmaalet; jeg har set Eksempler paa, at der har været anlagt virkelig gode Cyklestier, som ikke er blevet benyttet, saaledes at man ikke har faaet den Aflastning af Landevejen, som var rimeligt, og som var til fælles Bedste for alle dem, der færdes her.

§ 19 om Rutekørsel med Automobiles omhandler et nyt Spørgsmaal, hvor en Ordning ganske naturligt trænger sig paa, idet denne Maade at befordre Folk paa bliver mere og mere almindelig. Der findes, som det er blevet oplyst, nu et meget betydeligt Antal Ruteautomobiler her i Landet, og det er derfor ganske rimeligt, at der indføres fastere Regler, end man har i Øjeblikket. Med de Bestemmelser, der vistnok findes i de

fleste Politivedtægter, har ganske vist Politimestrene i Øjeblikket — eller kan de have — en meget betydelig Indflydelse paa, hvorledes en saadan Rutekørsel foregaar; men naar der nu gennemføres en Færdselslov, er det naturligt, at man forsøger at faa dette Forhold ensartet ordnet. Jeg er imidlertid ikke tilfreds med den Form, Bestemmelsen har faaet, hvorefter det udelukkende er Amtsraadene, der skal kunne give Tilladelse til Rutekørsel. Jeg tror, at der her spiller mange Forhold ind, som bevirker, at Amtsraadene ikke er de rette til at afgøre dette Spørgsmaal. Det vil i hvert Fald være i høj Grad urimeligt, om Amtsraadene skulde have fuld Bestemmelsesret, naar en Rutekørsel med Automobil foregaar indenfor Kommuner og slet ikke paa amtskommunale Veje, men udelukkende paa Kommuneveje. Det burde da være de lokale Kommunalbestyrelser, som havde Indseende med Forholdene. Der er endvidere bestemt, at der skal svares en Afgift af Ruteautomobilerne, hvad jeg anser for rimeligt. Hvor stor den skal være, kan man naturligvis ikke fastslaa i en Lov, det maa i høj Grad afhænge af de lokale Forhold; men jeg ved personlig, at Ruteautomobilerne kan staa sig ved at svare en ret betydelig Afgift, naar de til Gengæld faar Sikkerhed for, at Afgiften anvendes til en Forbedring af de Veje, de kører paa. Det bliver vi vel nok enige om, idet jeg dog forudsætter, at man ikke fastholder, at Amtsraadene alene skal kunne give Tilladelsen i alle Tilfælde, og heller ikke, at Amtsfondene alene skal have Afgiften.

Med Hensyn til Ruteautomobilernes Beskaffenhed tror jeg, det er vanskeligt at fastsætte noget i en Lov, men der maa gives Justitsministeriet og derigennem Politimestrene Adgang til at have virkelig Indseende med, at Vognene er gode og i god Stand, og ligeledes mener jeg, det er nødvendigt at træffe mere faste Regler med Hensyn til Førerne af Ruteautomobiler. Det er ikke ualmindeligt nu at se Førere af Ruteautomobiler, som kun har været Chauffører i meget kort Tid, og som ikke har haft megen Uddannelse og ikke har megen praktisk Erfaring. Dette er imidlertid ganske urimeligt. Ved Ruteautomobiler, som befordrer mange Passagerer, og hvor der derfor er et betydeligt Ansvar, bør der kræves en ganske anden Prøve med Hensyn